

Moss, T.; Bouleau, G.; Albiac, J. ve Slavíkova, L. 2020.

AB Su Çerçeve Direktifi yirmi yıl sonra: Özel Sayının Tanıtımı. Su Alternatifleri 13(3): 446-457

WaA

AB Su Çerçeve Direktifi Yirmi Yıl Sonra: Özel Sayının Tanıtımı

Timothy Yosun

İnsan-Çevre Sistemlerinin Dönüşümleri Üzerine Entegre Araştırma Enstitüsü (IRI THESys), Berlin Humboldt Üniversitesi, Berlin, Almanya; timothy.moss@hu-berlin.de

Gabrielle Bouleau

Laboratoire Interdisciplinaire Sciences Innovations Société (LISIS), UGE, CNRS, INRAE, Marne-la-Vallée, Fransa; gabrielle.bouleau@inrae.fr

Jose Albiac

Tarımsal Gıda Araştırma ve Teknoloji Merkezi (CITA-DGA) ve IA2, Zaragoza, İspanya; maella@unizar.es

Lenka Slavíkova

Sosyal ve Ekonomik Çalışmalar Fakültesi, JE Purkyně Üniversitesi, Ústí nad Labem, Çek Cumhuriyeti; lenka.slavikova@ujep.cz

ÖZET: Yirmi yıl önce, Avrupa Birliği amiral gemisi çevre düzenlemelerinden biri olan Su Çerçeve Direktifi'ni (WFD) başlattı. WFD, 2000 yılındaki kuruluşundan bu yana, AB içinde ve dışında su profesyonelleri için yol gösterici bir ışık olmuştur; su kalitesi için ekolojik standartlar, nehir havzası yönetim planlaması döngüleri, katılımcı su yönetişimi biçimleri, yeni ekonomik araçlar ve tekrarlayan bir değerlendirme rejimi konusunda öncülük etmiştir. Aynı zamanda, WFD - müdahalelerinin kapsamlı doğası gereği - siyasi direniş uyandırmış ve bürokratik uyuşuklukla karşılaşmıştır; diğer birçok faktörle birlikte, bunlar su ortamı üzerindeki olumlu etkisini önemli ölçüde sınırlamıştır. Bu Özel Sayı, WFD'nin neleri başardığını, beklentilerin gerisinde kaldığı yerleri ve nedenlerini değerlendirmek için son 20 yıla bakıyor. Bu giriş yazısında, konuk editörler sahnayı hazırlıyor ve WFD'nin gidişatını karakterize eden 6 süreç açısından sonraki 12 makalenin temel bulgularını özetliyor: uygulama, gösterge, artırma, ilham, taklit ve itaatsizlik.

ANAHTAR KELİMELEER: Avrupa Birliği, Su Çerçeve Direktifi, su politikası, uygulama

BENGİRİŞ

Avrupa Birliği genelindeki su profesyonelleri Su Çerçeve Direktifi'nin (WFD) üçüncü ve şu anda son uygulama aşamasını hazırlarken, direktifin başlangıcından bu yana geçen 20 yılda nasıl performans gösterdiğini düşünmek için en uygun zamandır. Nehir havzası yönetim planlamasının bu üçüncü döngüsü, AB üye devletlerinin WFD'nin 2027 son tarihine kadar yüzey ve yeraltı suyu kalitesi için iddialı hedeflerini gerçekleştirebilecek önlemleri uygulamaya koymaları için son şanstır. 2000 yılında Avrupa Birliği, WFD'yi amiral gemisi çevre direktifi olarak başlattı. O zamandan beri WFD, AB içinde ve dışında su profesyonelleri için yol gösterici bir ışık olmuştur; su kalitesi için ekolojik standartlara, nehir havzası yönetim planlaması döngülerine, katılımcı su yönetişimi biçimlerine, yeni ekonomik araçlara ve tekrarlayan bir değerlendirme rejimine öncülük etmiştir. Aynı zamanda, WFD

müdahalelerinin kapsamlı doğası gereği siyasi direniş uyandırmış ve bürokratik uyuşuklukla karşılaşmıştır; bunlar birçok diğer faktörle birlikte su ortamı üzerindeki olumlu etkisini önemli ölçüde sınırlamıştır. Bu Özel Sayı, WFD'nin neleri başardığını, beklentilerin gerisinde kaldığı yerleri ve nedenlerini değerlendirmek için son 20 yıla bakıyor.

Uluslararası yasalar ve çevreyi düzenleyen anlaşmaların sonuçlarını değerlendiren bilim insanları tarafından dile getirilen baskın duygu genellikle hayal kırıklığıdır. Bu alanda araştırmalar yürüten araştırmacılar, metin kabul edildiğinde bekledikleri ile elde edilen sonuçlar arasında önemli bir uçurum bulurlar. Farklı çevre sektörlerini yöneten rejimlerin çeşitliliğine ve bu düzenlemeleri geliştiren siyasi kurumların çok farklı araçları ve yetkilerine rağmen, coşkulu değerlendirmelere dair pek fazla örnek yoktur. Bu, İklim Değişikliği Taraflar Konferansı (Aykut ve Dahan, 2014), Biyolojik Çeşitlilik Sözleşmesi (Hrabanski ve Pesche, 2016), Avrupa Orman Hukuku Uygulama, Yönetim ve Ticareti Eylem Planı (AB FLEGT) (Rutt ve ark., 2018) için geçerlidir ve aynı durum Avrupa Parlamentosu ve Konseyi tarafından 2000 yılında kabul edilen Avrupa Su Çerçeve Direktifi (EC, 2000) için de geçerlidir. Öyleyse, memnuniyetsizlik duygusunun hakim olacağını zaten bildiğimiz bir Avrupa çevre politikasının değerlendirilmesine neden özel bir sayı ayırıyoruz? Çünkü memnuniyetsizlik hem yapısal hem de dönüştürücüdür.

Yapısal bir durumdur çünkü birçok siyasi aktör, bir metnin kabul edildiği zamanda çevreci hırsını abartmakta çıkar sahibidir. Sosyal seferberlik genellikle çevre sorunlarını siyasi gündemde tutmaktan sorumludur ve düzenleme bu halka yönelik bir siyasi yanıttır. Bu bağlamda, muafiyetler ve zaman çizelgesini uzatma olasılıkları üzerinde müzakerelerde bulunan aktörler elde ettikleri tavizleri kamuoyuna duyurmak istemezken, düzenlemelerin hırs eksikliğini sık sık kınayan çevrecilerin mücadelelerinin güvenilirliği için birkaç zafer sergilemeleri gerekir. Bu düzenlemelerin uygulanmasındaki hayal kırıklığı, kısmen bunların saf zaferler olarak sunulmasının abartılmasından kaynaklanmaktadır. Bu, Avrupa Parlamentosu çevre komitesi tarafından başarılı bir strateji olarak sunulan WFD için geçerlidir. Bu komite, özellikle o zamanki başkanı Ben Collins, düzenlemelerin kaldırılması argümanlarını dengelemek için olumlu ve olumsuz kamuoyu duruşmaları düzenledi. Amsterdam Antlaşması'yla tanınan Parlamento'nun yeni veto kurallarını, direktifi daha az bağlayıcı hale getirmeyi amaçlayan bazı Konsey değişikliklerini reddetmek için kullandılar (Kaika ve Page, 2003); buna rağmen, hedefleri geciktirme veya düşürme hükümleri kabul edilen metinde kaldı.

Tatmin edici olmayan değerlendirmeler aynı zamanda yapısal niteliktedir çünkü beklenmeyen sonuçlar üreten veya bir çelişkiye işaret eden araştırmaların dikkate alınma ve yayınlanma olasılığı daha yüksektir. Zamanında gelen trenler manşetlere çıkmaz. İyi haberler, araştırma fon sağlayıcılarının derinlemesine değerlendirmelerden beklediği şey değildir. Çevre düzenlemelerini uygulamaktan sorumlu kurumlar, araştırmacıların iyi sonuçlarını gösteren göstergeleri yayınlamasını beklemez. Yeni kamu yönetimi ve hesap verebilirlik için kamu talebi bağlamında, çıktıların düzenli olarak ve kesin ve müzakere edilmiş göstergelere göre yayınlamaları gerekir. Yöneticiler ve şirket içi değerlendirmeler, başarılı örnekleri vurgulama ve eylemlerini açıklamak için zorunlu göstergelere bağlı kalma eğilimindedir. Dışarıdan gelen eleştirilerin başarısızlıkları vurgulama ve kamu eyleminin genel çerçevesini sorgulama olasılığı daha yüksektir. Ancak, halihazırda oldukça kritik şirket içi kurumsal değerlendirmenin konusu olan WFD için durum daha azdır (Avrupa Komisyonu, 2019a, 2019b). Ancak bu değerlendirmeler direktifin ve raporlama göstergelerinin genel çerçevesine sadık kalırken, bu Özel Sayı daha geniş bir veri ve bakış açısı yelpazesi kullanılarak daha fazla şey söylenebileceğini göstermektedir.

Memnuniyetsizlik aynı zamanda yapısal bir durumdur çünkü çevre düzenlemelerinin önlenmesine yardımcı olduğu felaketler, göreceli değerlerinin bilançosunda kredilendirilen şeyin bir parçası değildir (Mermet, de Carlo tarafından alıntılanmıştır, 2020). Buna karşılık, metin kabul edildikten sonra kamuoyuna açıklanan çevreye yönelik yeni tehditler genellikle eleştirel değerlendirmelerde atıfta bulunulurken, hiç kimse bu tür düzenlemelerin yokluğunda gerçekleşebilecek senaryolara atıfta bulunmaz. Ancak düzenlemelerin varlığı, birçok stratejik planda makul görülen şeyleri yeniden şekillendirdi; aktörlere yeni gerekçeler sağladı

bazı projelere karşı çıktı ve birçok seçeneğin teşvik yapısını değiştirdi. Bu tür meziyetler genellikle göz ardı edilir.

Islak battaniye, neşe kaçıran karakterine rağmen, eleştirel değerlendirme kamu eyleminin dönüşümü için gerekli ve yeri doldurulamazdır. Yöneticilerin erişemeyeceği bilgileri üretmek, eylemi tek bir yöne yönlendiren örtük paradigmalardan geri adım atmak ve politikanın kazananlarını ve kaybedenlerini ve eylemleri her zaman görünür olmayan veya sesleri her zaman duyulamayanları belirlemek için bağımsız aktörlere ihtiyaç vardır. Düzenleyici kör noktaları, politikalar arasındaki çelişkileri, yetersiz olduğu kanıtlanan yasa kategorilerini ve uzun vadeli eğilimleri vurgulamadan hiçbir gelişme olamaz.

Bu eleştirel ses, genellikle önyargılı olarak algılanır çünkü bütünün zararına belirli bir yönü vurgular. Değerlendirmenin yeni bilgi üretmesi için dar bir odaklanma gerekir. Bu odaklanma, uygun araç ve yöntemlerin oluşturulmasında gereklidir ve doğru sonuçlar bu uzmanlaşmaya bağlıdır. Politik bir uzlaşmaya varmak için farklı konuları tartmak, kamusal müzakerenin işidir.

Bu değerlendirme, kendilerini içinde buldukları kısıtlama sistemine ve kendilerine verilen yetkiye adalet sağlamadığı için yöneticiler için genellikle acı vericidir. Değerlendirme, bazen yöneticilerin eylemlerinin anlamını derinlemesine sorgulayan öneriler üretir. Yöneticiler, görevlerini yerine getirmek için zamandan tasarruf etmek ve daha etkili olmak için rutinler geliştirirler. Yaygınlaştırılacak uygulamaları ve kaçınılması gereken hataları belirlerler. Tüm bu öğrenme zaman alır. Bu süreçte beceri edinmiş yöneticilerin onları terfi ettirmek için meşru bir özlemleri vardır ve bu, kamu eyleminin ataletini ve eleştirme konusundaki isteksizliği büyük ölçüde açıklar. Bununla birlikte, bazı kurumsal aktörler, kilitli bir durumda eylemlerinin sınırlarını gözlemlemek için iyi bir konumda olabilirler. Muhalefet, imkânsızlıklar ve çıkmazlarla karşı karşıya kaldıklarında, bunları ifade etmek için her zaman konuşma özgürlüğüne sahip olmadan, işlerini yapmalarına yardımcı olması için dışarıdan gelen eleştirileri memnuniyetle karşılayabilirler. Kamuoyuna açık bir şekilde ifade edildiğinde, politika önerileri, içeriden işleri değiştiren iç aktörlere daha fazla meşruiyet kazandırır.

Bu bağlamda, Su Çerçeve Direktifi'nin 20 yılı hakkında bir Özel Sayı'nın gerekçesi, mümkün olduğunca kapsamlı olan çoğulcu bir rapor hazırlamak için eleştirel değerlendirmeleri derlemektir. Bu Özel Sayı'da bir araya getirilen katkılar, Su Çerçeve Direktifi tarafından başlatılan ve altı 'I' olarak tanımlanabilecek altı süreci aydınlatmaktadır: uygulama, gösterge, artış, ilham, taklit ve itaatsizlik. 'Uygulama', WFD'nin hedeflerine ve hükümlerine uyum sağlamak için üye devlet su politikasını, planlamasını ve uygulamasını dönüştürmedeki deneyimleri ifade eder. 'Belirti', su kalitesini ölçmek ve izlemek için yeni parametrede yer alan tartışmalı ölçütlerle ilgilidir. 'Artım', WFD'nin daha sonra nasıl tamamlayıcı düzenlemeler ve rehberlikle süslediğiyle ilgilidir. 'İlham', WFD'nin AB üye devletleri arasında su korumasına yönelik nasıl yeni bir ilgi ve coşku yarattığıyla ilgilidir ve 'yasanın harfinin' ötesine geçer. 'Taklit', WFD'nin unsurlarının AB dışında nasıl kopyalanıp benimsendiğine bakar. 'İtaatsizlik', son olarak, WFD'ye ve onun bileşen parçalarına direnme, onları baltalama veya onları engelleme çabalarıyla ilgilidir. Bu girişin geri kalanı, bu süreçlerin her birini sırayla ele alarak, Özel Sayı'daki 12 makalenin bunların daha iyi anlaşılmasına nasıl katkıda bulunduğunu gösterir.

BENUYGULAMA

Uygulama ve yaptırım, çevre politikalarındaki önlemlerin performansının temel yönleridir. WFD'nin politika önlemleri, hepsi nehir havzası yönetim planları aracılığıyla uygulanan zorunlu temel önlemler ile isteğe bağlı ek önlemler arasında ayrım yapar. Temel önlemler, Nitrat Direktifi veya Kentsel Atık Su Arıtma Direktifi, nokta ve nokta dışı kirlilik azaltma, su fiyatlandırması ve su çekimlerinin kontrolü gibi diğer su mevzuatlarını içerir. Ek önlemler, yasal, idari ve ekonomik araçları, iyi uygulama kodlarını, talep yönetimini ve su verimliliğinin artırılmasını içerir. AB üye devletleri

Her nehir havzası yönetim planında uygun önlem kombinasyonunun seçilmesinde önemli esneklik.

WFD uygulamasının ikinci aşamasının sonuna gelindiğinde, 20 yıl önce belirlenen iddialı hedeflerin hâlâ ulaşılamaz olduğu açıktır. WFD'nin performansı üzerine düşünen birçok yorumcu, özelemler ile başarılar arasında önemli bir fark olduğunu belirtmektedir (Voulvoulis ve diğerleri, 2017; Carvalho ve diğerleri, 2019). Avrupa Komisyonu, iyi su statüsünün çevresel hedefleri için genel olarak zayıf bir başarı düzeyi olduğunu kabul etmektedir. AB genelindeki uygulama statüsüne ilişkin son değerlendirmesi, "WFD'nin hedeflerine 2027 yılına kadar tam uyum sağlama yolu (...) şu aşamada çok zorlu görünüyor" (Avrupa Komisyonu, 2019b: 10) şeklinde kasvetli bir sonuca varmaktadır.

Bu Özel Sayıdaki birkaç makale WFD uygulama sorununu ele alıyor. Schröder ve diğerleri (2020, *bu konu*) Almanya'daki uygulama düzeyinin ardındaki nedenleri araştırıyorlar; en iyi sonuçların genellikle su otoriteleri ve doğa koruma otoriteleri arasındaki iş birliğinin sonucu olduğunu buluyorlar. Bu iş birliği yaklaşım, WFD uygulamasının yetersiz kaldığı yerlerde gereklidir. Linton ve Krueger (2020, *bu konu*) uygulama hedeflerine ulaşılamamasının siyasi irade eksikliğinden veya uygulama eksikliklerinden ziyade temel bir kavramsal sorundan kaynaklandığını savunuyorlar. Yazarlar, WFD'nin bu sorununun veya "ontolojik yanılgısının" doğanın insan toplumundan kavramsal olarak ayrılmasından kaynaklandığını savunuyorlar. İnsan-doğa ayrımının nasıl kurumsallaştırıldığına dair kanıt olarak, Sürücü-Basınç-Devlet-Etki-Tepki (DPSIR) çerçevesine ve ekolojik 'referans koşullarına' işaret ediyorlar.

Martínez-Fernández ve ark. (2020, *bu konu*) İspanya ve Portekiz'de WFD'nin uygulanmasının, baskıların teşhisi ve tanımlanması ve önlemlerin uygulanması konusunda çatışan çıkarlar tarafından nasıl bastırıldığını açıklar. Bu tartışmalar, kamu katılımının rolü, ekonomik araçların kullanımı (maliyet kurtarma ve sübvansiyonlar) ve muafiyetlerin kapsamlı kullanımı gibi konulara odaklanır. Önceki "hidrolik paradigma"nın zaman içinde devam etmesine rağmen, şeffaflıktaki iyileştirmeler, su ekosistemleri hakkında daha iyi bilgi ve su yönetimi ajanslarına sosyal bilimciler, biyologlar ve jeologların dahil edilmesiyle daha iyi yönetişimin getirildiğini bulurlar.

Macháč ve diğerleri (2020, *bu konu*) Orta Avrupa'daki su kütlelerinin iyi statüsüne ulaşmak için muafiyetlerin gerekçesini analiz eder. Önlemleri uygulamamanın sebeplerinin, teknik uygulanabilirliğin eksikliği, orantısız maliyetler ve engelleyici doğal koşullar olduğunu ortaya koyarlar. Yazarlar, orantısız maliyetlerin Orta Avrupa ülkelerinde muafiyetler için ana gerekçe olmadığını, bunun yerine teknik uygulanabilirliğin eksikliği olduğunu belirtirler. Avusturya hariç, Orta Avrupa ülkeleri aslında orantısız maliyetlere sık sık başvuramazlar. Çek Cumhuriyeti örneğinde, maliyet-fayda analizi veya maliyet etkinliğine göre önlemleri sıralama konusunda deneyim eksikliği nedeniyle orantısız maliyetler muafiyetler için bir gerekçe olarak kullanılmaz.

Zingraff-Hamed ve diğerleri (2020, *bu konu*) son yirmi yıldaki yönetim darboğazlarına ilişkin algıları inceleyen AB çapında bir uzman anketiyle WFD uygulamasının sınırlamalarını gözden geçirin. Yazarlar, uygulamaya yönelik ana engellerin sektörler arası iletişim sorunları, yetersiz arazi rezervleri, düşük personel seviyeleri ve yetersiz finansman olduğunu buldu. Bulgular, uygulama zorluklarının önceki çalışmalarda öne sürüldüğü gibi yetersiz politika entegrasyonundan ziyade yatay iş birliği ve iletişim eksikliğinden kaynaklandığını gösteriyor.

Syed ve diğerleri tarafından Tuna Nehri Havzası'nda WFD uygulamasına ilişkin çalışmada ölçek sorunları ön plana çıkarılmıştır (2020, *bu konu*). Uygulamanın tam olarak etkili olmadığını, çünkü politika tasarımının havza düzeyinde gerçekleştiğini, uygulama ölçeğinin ise ulusal ve alt havza düzeyinde olduğunu tespit ediyorlar. Biyofiziksel ve yönetişim ölçekleri arasındaki ölçekler arası işbirliğinin zorluğunun, WFD'nin etkili bir şekilde uygulanması için çapraz mekansal ve sektörler arası bir kayma gerektirdiğini savunuyorlar.

Berbel ve Expósito'nun (2020) makalelerinde ek uygulama soruları gündeme getirilmektedir.*bu konu*), Bouleau ve diğerleri (2020,*bu konu*) ve Albiac ve diğerleri (2020,*bu konu*). Berbel ve Expósito, çevresel ve kaynak maliyetlerinin geri kazanılması için bir çevre politikası aracı olarak su fiyatlandırmasının kullanımını sorgulamaktadır; su fiyatlandırması, fiyatlandırma dışı önlemler ve hükümet girişimlerini içeren bir politika karışımını savunmaktadırlar. Bouleau vd., noktasal olmayan kirliliğin azaltılmasıyla ilgili WFD uygulamasına ilişkin literatürü incelemekte ve Seine Nehri'ndeki tarımsal kirliliği azaltmanın zorluklarını değerlendirmektedir. Zorlukların hem paydaşların hem de potansiyel faydaların dağılımıyla açıklandığını bulmaktadırlar. Albiac vd., WFD'nin uygulanmasına yönelik politika araçlarını tartışmakta ve sulamada su fiyatlandırmasının su kıtlığı ve tarımsal kirlilik sorunları üzerinde çok az etkisi olduğunu göstermektedir. Suyun kamusal mal, ortak havuz kaynağı ve özel mal özelliklerini ele almak için bir dizi aracın bir arada kullanılmasını önermektedirler.

BENBELİRTİ

WFD, su kütlelerinin ekolojik durumunu izlemek için AB çapında büyük bir program başlattı. Bu ekolojik durum biyolojik, hidromorfolojik ve fiziko-kimyasal kalite göstergeleri kullanılarak ölçülür. Bu çalışma, Avrupa su kütlelerinin durumunun kapsamlı çapraz karşılaştırmalarını içeren "interkalibrasyon" yoluyla desteklenmektedir. Ekolojik durum veya sınıfın atanması, insan faaliyetlerinden etkilenen su kütlesinin her göstergesindeki en kötü kalite ögesine bağlıdır; bu, 'biri dışarıda, hepsi dışarıda' ilkesi olarak bilinir (Macháč ve diğerleri, 2020,*bu konu*). Önemli izleme çabalarına rağmen, ekosistemler üzerindeki insan baskılarının etkileri yeterince bilinmemektedir (Carvalho vd., 2019). Baskılar ve etkiler arasındaki bu bağlantı, politik olarak uygulanabilir oldukları varsayıldığında, havzalardaki ekolojik durumu iyileştiren sağlam önlemler geliştirmek için kritik öneme sahiptir.

Biyolojik, hidromorfolojik ve fiziko-kimyasal göstergeler, WFD'nin değerlendirme sisteminin temelini oluşturur. Kavramsal olarak, bu sistem OECD tarafından geliştirilen ve Avrupa Çevre Ajansı tarafından sürücü ve etki bileşenlerinin eklenmesiyle uyarlanan Basınç - Durum - Tepki modeline dayanmaktadır. Göstergeler, bir su kütlesinin mevcut koşulları ile gerekli olan 'rahatsız edilmemiş' koşul arasındaki farkı gösterir. WFD politika önlemleri, herhangi bir insan rahatsızlığını telafi etmeyi amaçlamaktadır. Önlem programları nehir havzası yönetim planlarına yerleştirilmiştir; tüm ilgili etkileşimleri yakalamak üzere tasarlanmış sistemik bir yaklaşımı izleyen önceki baskı ve etki değerlendirmeleri üzerine inşa edilmeleri amaçlanmıştır.

Bu Özel Sayı'daki makalelerin çoğu, iyi su durumunu değerlendirmek için kullanılan göstergeleri ve başarı seviyelerini ölçmek ve raporlamak için gereken izleme prosedürünü tartışmaktadır. İzleme sistemi, gerçekten de, WFD uygulamasının önemli bir teknik-idari kolu haline gelmiştir (Demirbilek ve diğerleri, 2020,*bu konu*). WFD'nin ekolojik odak noktası ve yönetim mantığı açısından amaca uygun görünen şey, pratikte su kütlelerinin restorasyonunda başarıyı kısıtlayan bir dizi eksikliği ortaya çıkardı (Zingraff-Hamed ve diğerleri, 2020,*bu konu*). Macháč ve diğerleri (2020, *bu konu*) Orta Avrupa ülkelerinde 'biri dışarıda, hepsi dışarıda' kuralı nedeniyle ikinci yönetim döngüsünde daha fazla sayıda muafiyet uygulanmasının nasıl gerekli hale geldiğini göstermektedir; bunun su kalitesi hedeflerine ulaşmada daha önceki ilerlemeyi nasıl baltaladığını göstermektedirler. Martínez-Fernández ve diğerleri (2020,*bu konu*) birçok İspanyol su kütlesinin durumunu sınıflandırmak için kullanılan göstergelerin bu tür bir sınıflandırmayı WFD gereklilikleriyle nasıl tutarsız hale getirdiğini göstermektedir. Orada ekolojik durumu değerlendirmek için birkaçının kombinasyonu yerine bireysel biyolojik göstergelerin kullanılması uygulaması, yüzey su kütlelerinin yanıltıcı derecede yüksek bir oranının iyi durum göstermesiyle sonuçlanmıştır.

Diğer makaleler, gösterge odaklı modelin etkinliğini zayıflatan bağlamsal veya yapısal faktörleri vurgulamaktadır. Syed ve diğerleri (2020,*bu konu*) Tuna Nehri Havzası genelinde veri toplama ve raporlamanın uyumlaştırılmasının zorluklarını açıklar. Bu zorluklar yalnızca Tuna Nehri boyunca çok çeşitli kıyı devletleriyle değil, aynı zamanda WFD'yi karşılamak için raporlama yapılarını uyumlu hale getirmek için yapılan yoğun çabalara rağmen ulusal ve nehir havzası ölçeklerinde toplanan veriler arasında oluşan eşitsizlikle de ilgilidir.

gereksinimleri. Martínez-Fernández ve ark. (2020, *bu konu*) 2008/2009 ekonomik krizinin Portekiz'deki birçok izleme istasyonunun kullanılmaması ve devre dışı bırakılmasından doğrudan sorumlu olduğunu ve su yollarının önemli bölümlerindeki akışların evrimini izlemeyi son derece zorlaştırdığını göstermektedir. Bu argümanlar Linton ve Krueger'in (2020, *bu konu*) Ekolojik göstergeleri insani göstergelerden üstün tutan WFD'nin değerlendirme rejiminin gerçek dünya bağlamlarında uygulandığında ciddi zorluklarla karşılaşması kaçınılmazdı.

BENARTTIRMA

Tüm su kaynaklarına yönelik bütünsel ve ekosistem tabanlı yaklaşımıyla WFD, Avrupa çevre düzenlemesinde yeni bir dönemi müjdeledi. O zamandan beri, özellikle komuta ve kontrol, periyodik planlama rejimleri ve kamu katılımı yerine süreç ve hedef başarılarına odaklanan benzer yönetim özelliklerine sahip bir dizi suyla ilgili direktif ve yönetmelik izledi (Hassler vd., 2019). Bu direktiflerden üçü, WFD'yi içerik ve üslup olarak destekliyor ve tamamlıyor. Yeraltı Suyu Direktifi (2006/118/EC), WFD'yi nitratlar ve tehlikeli maddeler için tüm yeraltı suyu kütleleri üzerinde yeni bağlayıcı çevresel hedeflerle güçlendiriyor (Bouleau vd., 2020, *bu konu*); Taşkın Direktifi (2007/60/EC), WFD'nin nehir havzası yönetim planlarına benzer taşkın riski yönetim planları gerektirir; Deniz Stratejisi Çerçeve Direktifi (2008/56/EC), odağı tatlı su kaynaklarının ötesine genişleterek, yukarı akışlarda ek müdahaleler gerektiren deniz suları için çevresel hedefler belirler. Bu suyla ilgili direktiflerin pratikte birbirini ne kadar tamamladığı, son araştırmaların konusu olmuştur, örneğin WFD ve Taşkın Direktifi kapsamındaki kamu katılım süreçlerinin koordinasyonu (Albrecht, 2016; Challies vd., 2017) ve WFD ile Deniz Stratejisi Çerçeve Direktifi arasında çevresel hedeflerin belirlenmesi ve bunlara ulaşılması için prosedürler (Borja vd., 2010). Su ortamları alanının ötesinde, WFD performansı ile ilgili diğer AB politika alanları da dikkat çekmiştir, özellikle Ortak Tarım Politikası ve Habitat Direktifi.

Bu Özel Sayı'daki birkaç makalede belgelendiği gibi, başlangıçta WFD ile diğer AB direktifleri arasındaki potansiyel sinerjilere önemli bir umut bağlanmıştı. Zingraff-Hamed ve diğerleri (2020, *bu konu*) Taşkın Direktifi'nin ÇD'nin nehir havzası yaklaşımıyla iyi bir şekilde örtüşmesinin ve Habitat Direktifi'nin ÇD'nin su kalitesi hedeflerinin ekolojik yönünü desteklemesinin yaygın olarak beklendiğini bildirmektedir. Schröder ve diğerleri (2020, *bu konu*) Almanya'daki su yöneticileri ile doğa korumacıları arasındaki işbirliğine ilişkin analizlerinde ikinci arayüzün kanıtlarını sunmaktadırlar.

Aynı zamanda, su paydaşları ve akademisyenler sektörler arası çatışmalardan ve bunların WFD uygulaması üzerindeki zayıflatıcı etkilerinden dolayı hayal kırıklığı yaşadıklarını ifade ediyorlar (Zingraff-Hamed ve diğerleri, 2020, *bu konu*). Bouleau ve diğerleri (2020, *bu konu*) AB tarım politikasının, özellikle sübvansiyon rejiminin, hem WFD'nin hem de Deniz Stratejisi Çerçeve Direktifinin çevresel hedeflerini baltalayan çiftçilik uygulamalarını nasıl teşvik etmeye devam ettiğini açıklamaktadır. Schröder ve diğerleri (2020, *bu konu*) bir nehrin hidromorfolojisini iyileştirmek ile mevcut doğal yaşam alanlarını değiştirmek arasında bir anlaşmaya varmanın zorluklarını vurgulamaktadır. İspanyol deneyimine atıfta bulunarak, Martínez-Fernández ve diğerleri (2020, *bu konu*) WFD kapsamındaki nehir havzası yönetim planları ile Taşkın Direktifi kapsamında geliştirilen taşkın riski yönetim planları tarafından izlenen önlemler arasında daha iyi koordinasyon yoluyla mevcut çelişkilerin önlenmesi çağrısında bulunmaktadır. Zingraff-Hamed ve diğerleri (2020, *bu konu*) Avrupa Komisyonu'nun 2012'de gerçekleştirilen ilk WFD uygunluk kontrolünde, diğer suyla ilgili direktiflerin (örneğin Sel Direktifi) WFD hedefleriyle daha yakın bir şekilde uyumlu hale getirilmesi gerektiğini kabul ettiğini belirtti. Sorguladıkları su profesyonelleri, Habitat Direktifini en fazla çatışma yaşanan çevre direktifi olarak sıraladı; ikinci sırada Sel Direktifi vardı.

AB'nin suyla ilgili araç setine en son eklenen, Avrupa Komisyonu'nun suyun yeniden kullanımı için asgari gerekliliklere ilişkin yönetmeliğidir (Avrupa Komisyonu, 2020). Haziran 2020'de tanıtılan bu

düzenleme, tarımda suyun yeniden kullanımını teşvik ederek su kıtlığı sorunlarını ele almak için tasarlanmıştır. Martínez-Fernández ve diğerleri (2020, *bu konu*) özellikle su sıkıntısı çeken bölgelerdeki su kıtlığını hafifletmeye ve su ekosistemleri üzerindeki baskıyı azaltmaya yardımcı olmak üzere, WFD hedeflerine ulaşmada suyun yeniden kullanımının potansiyel faydalarını göz önünde bulundururlar. Ancak, İspanya'daki bazı su kıtlığı havzalarında görüldüğü gibi, suyun yeniden kullanımının sürdürülemez düzeyde yüksek su kullanım seviyelerini sürdürmesi, su yollarını kirletmesi ve nehirler ile akarsulardaki su akışlarını azaltması tehlikesine de işaret ederler.

BENİLHAM

WFD'nin güçlü yanlarından biri her zaman ilham verme gücü olmuştur. Bu, 'yasanın harfine' göre değil, bu yenilikçi direktifin temelinde yatan ruha dayanmaktadır (Schröder ve diğerleri, 2020, *bu konu*). WFD, Avrupa su kaynaklarının yönetimi ve korunmasında bir dönüm noktası olarak kabul edilmektedir (Zingraff-Hamed ve diğerleri, 2020, *bu konu*; Voulvoulis ve diğerleri, 2017). Gerçekten de, "AB'de çevre konusunda şimdiye kadar yürürlüğe konmuş en iddialı ve karmaşık mevzuat" olarak tanımlanmıştır (Manuel Menéndez Prieto, Giakoumis ve Voulvoulis, 2018: 819'da alıntılanmıştır).

Bu Özel Sayı'daki makalelerin birçoğunun da doğruladığı gibi, 2000 yılındaki kuruluşundan bu yana WFD'ye büyük beklentiler yüklenmiştir (Bouleau ve diğerleri, 2020, *bu konu*; Martínez-Fernández ve diğerleri, 2020, *bu konu*; Rimmert ve diğerleri, 2020, *bu konu*). Saf hırsı, birçok nedenden ötürü, su profesyonelleri ve çevreciler arasında yoğun ilgi uyandırmıştır. İyi ekolojik ve kimyasal su kalitesi elde etmeye çalışır. Sadece su yolları ve akiferler yerine, AB sınırlarının ötesine ulaşan havzalar da dahil olmak üzere tüm nehir havzalarını hedefler (Syed ve diğerleri, 2020, *bu konu*). Hem su koruma önlemlerinin sürecini hem de etkisini optimize etmek için halkla daha geniş bir şekilde etkileşim kurmayı amaçlamaktadır (Rimmert ve diğerleri, 2020, *bu konu*).

Daha da ilham verici olan, direktifin su politikasında çeşitli düzlemlerde bir paradigma değişimini başlatacağı beklentisiydi (Giakoumis ve Voulvoulis, 2018). Öncelikle, parçalı su politikası araçlarından bütünsel bir su yönetim moduna geçişi temsil ediyordu ve direktif, sonraki spesifikasyonlar için bir yönlendirme çerçevesi olarak adına yakışır şekilde yaşıyordu (Foster vd., 2019). İkincisi, tüm havzalarda suyun ve suyla ilgili arazi kullanımlarının entegre yönetiminde ifade edildiği gibi, sistem düşüncesine doğru bir geçişi işaret ediyordu (Voulvoulis vd., 2017). Üçüncüsü, üye devletler ve nehir havzaları arasında daha önceki suyla ilgili direktifleri şaşırtan bağlamsal çeşitliliği kabul ederek, esnekliği bir uygulama ilkesi olarak benimsedi. Dördüncüsü, uzun vadeli, yinelemeli bir hedef belirleme, izleme ve uyarılama sürecini kapsayan, Ortak Uygulama Stratejisi gibi gayriresmî diyalog platformlarının rehberliğinde deneyselciğe olanak tanıyan politika öğrenme fırsatlarını kendi tasarımına dahil etti (Voulvoulis vd., 2017; Giakoumis ve Voulvoulis, 2018).

Bu Özel Sayıdaki makaleler, WFD'nin birçok üye ülkede ne kadar ilham verici olduğunun örneklerini sunmaktadır. Fransa'da WFD, 2000'lerin ortalarında ortaya çıkan çevresel sorunlar etrafındaki büyüyen siyasi ivmeyle aynı zamana denk geldi ve orada diğer birçok ülkeden daha iddialı bir gereklilik yorumu teşvik etti (Bouleau ve diğerleri, 2020, *bu konu*). Hem İspanya'da hem de Portekiz'de, WFD baskın hidrolik paradigmaya meydan okumada önemli bir rol oynamıştır (Martínez-Fernández ve diğerleri, 2020, *bu konu*). Orada, New Water Culture Foundation altında örgütlenen akademisyenler, sosyal aktivistler ve su yöneticilerinden oluşan bir ittifak, havza ölçeğinde hem katılımcı su yönetimini hem de entegre su yönetimini teşvik etmede yasal ve kurumsal destek için WFD'den yoğun bir şekilde yararlandı. Almanya'da, WFD'nin ekolojik itici gücü, su kaynakları yönetiminden sorumlu olanlar ile doğa korumayla ilgilenenler arasında başarılı iş birliği örneklerine ilham kaynağı oldu (Schröder ve diğerleri, 2020, *bu konu*). Bazı ülkelerde direktif, çevrecilere, gübre ve hayvan gübresi kullanımına ilişkin daha sıkı düzenlemelerin teşvik edilmesi için dava prosedürlerini kullanarak güçlü tarımsal çıkarlarla mücadele etme yetkisi de vermiştir (Bouleau ve diğerleri, 2020, *bu konu*).

Ancak su profesyonelleri ve araştırmacılar, WFD'nin çok şey başarmasına rağmen beklentilerin çoğunu karşılamada başarısız olduğu konusunda hemfikirdir. Geçtiğimiz 20 yıl boyunca, çevre koruma, ekonomik verimlilik ve katılımcı yönetimi hedefleyen çeşitli politika araçlarını barındırma ve birleştirmede açıkça zorluklar yaşandı. Rimmert ve diğerleri (2020, *bu konu*) göstermektedir ki, WFD uygulamasından sorumlu kamu görevlileri bile katılımın çevre standartları veya önlemlerin uygulanması üzerinde büyük bir etkisi olmadığını yaygın olarak kabul etmektedir; uzman anketlerine göre vatandaş katılımına hemen hemen hiç önem verilmemiştir. WFD'ye yerleştirilen esneklik, uygulamada muafiyetler, yeniden tanımlamalar ve uyumsuzluk için bir boşluk sağlamıştır ve bu durum AB genelinde uygulama sürecini ve önlemlerin etkinliğini zayıflatmıştır (Giakoumis ve Voulvoulis, 2018; Carvalho vd., 2019). Genel olarak, WFD'nin ruhunun tekno-yönetmelik indirgemeciliğin amansız öğütmesinde dağıldığına dair elle tutulur bir his vardır (Voulvoulis vd., 2017).

Araştırma topluluğu, bu ivme kaybına ilişkin çok çeşitli açıklamalar sunmuştur ve bunlar bu Özel Sayıda özetlenmiş ve ayrıntılı olarak açıklanmıştır. Bazı eleştirmenler, WFD'nin içsel karmaşıklığının mevcut organizasyonel yapılar, bilgi sistemleri ve su yönetiminin operasyonel uygulamaları içinde kolayca barındırılmayacağını savunmaktadır (Linton ve Krueger, 2020, *bu konu*). Özellikle geleneksel hiyerarşik veya piyasa temelli yönetim yapılarının karakterize ettiği durumlarda, katılımcı müzakere biçimlerini kurumsallaştırma çabaları büyük aksaklıklarla karşılaştı (Foster vd., 2019). WFD'nin hedeflerine ulaşmakla ilgili farklı sektörler arasında mekansal yetkiler, fon programları ve politika araçları konusunda uyumsuzluklar da tespit edildi; su yönetimi ve doğa koruma arasında olduğu gibi (Schröder vd., 2020, *bu konu*). Diğerleri, WFD'nin tasarımı gerçekçi olmadığı veya safça olduğu için eleştirdiler. Direktifin AB genelinde yüzey ve yeraltı sularının iyi kalitesi hedeflerine ulaşmak için zaman çizelgesi, geriye dönüp bakıldığında, çığınca iyimser olduğu kanıtlandı; son derece karmaşık önlemleri birlikte geliştirme, yürürlüğe koyma, izleme ve uyarlamada yer alan sayısız zorluğu hafife aldı (Carvalho vd., 2019). Katılımın ve fikir birliği oluşturma çevresel kalite hedeflerine ulaşma gücüne duyulan ilk güven, çoğu bağlamda oyundaki asimetrik güç ilişkilerinin takdirinden yoksundu (Rimmert vd., 2020, *bu konu*; Bouleau ve diğerleri, 2020, *bu konu*). WFD'nin işbirlikçi ve deneysel bileşenleri, özellikle tarım ve hidroelektrik olmak üzere, çıkar gruplarının sıklıkla hoşuna gitmedi (Martínez-Fernández ve diğerleri, 2020, *bu konu*; bkz. Voulvoulis ve diğerleri, 2017).

WFD'nin ilham verici gücü nasıl canlandırılabilir ve şimdiye kadar olduğundan daha üretken hale getirilebilir? Bu soru, üçüncü ve şu anda son uygulama döngüsünü tasarlamaktan sorumlu olanların zihinlerini zorluyor. İkiyem, bir yandan hırsları sürdürmek veya hatta yükseltmek ile diğer yandan geçmiş deneyimlere dayanarak 2027'ye kadar gerçekçi bir şekilde mümkün olanı kabul etmek arasındadır (Carvalho vd., 2019). İleriye yönelik önerilen bir yol, sosyo-hidrolojik sistemlerin refleksif, uyarlanabilir, doğrusal olmayan ve etkileşimli doğasını daha fazla hesaba katmak için adımların uygulanmasıdır (Demirbilek vd., 2020, *bu konu*; bkz. Giakoumis ve Voulvoulis, 2018). Bir diğeri ise, tamamen doğa temelli referans terimleri yerine sosyoekonomik koşullara göre su kaynaklarının işlevselliğine odaklanarak WFD'nin sistemik amacına geri dönmektir (Linton ve Krueger, 2020, *bu konu*; bkz. Giakoumis ve Voulvoulis, 2018). Üçüncü bir öneri, belirli yerelliklere ve ortamlara uyacak şekilde rafine edilmiş ve daha fazla devlet dışı aktör grubunu dahil etmeyi hedefleyen yönetim stratejilerinin geliştirilmesidir (Rimmert ve diğerleri, 2020, *bu konu*). WFD'nin çokça duyurulan ruhunun gelecekte de geçerli olması için, tüm yorumcuların hemfikir olduğu üzere, uygulama pratiğinin gerçeklerine daha iyi dayanması gerekecektir.

BENİMİTASYON

WFD'nin çekiciliği hiçbir zaman AB üye ülkeleriyle sınırlı kalmadı; dünya çapındaki su profesyonelleri için sürekli bir ilham kaynağı oldu. Birçoğu için bir model, bazıları içinse bir taslak anlamına geliyor – Entegre Su Kaynakları Yönetimi (IWRM) için (Fritsch ve diğerleri, 2020, *bu konu*). Avrupa

Komisyon, WFD'de AB su politikasını diğer ülkelerde ve nehir havzalarında teşvik edebilecek bir politika aracı gördüğü için bu görüşü kesinlikle paylaşmıştır. Peki, WFD son 20 yılda başka yerlerde nasıl taklit edildi? AB, amiral gemisi çevre direktifini ihraç etmede ne kadar başarılı oldu? WFD aracılığıyla ulusötesi su politikası transferini ilerleten veya engelleyen hangi faktörler görünüyor?

Şu anda, WFD bir dizi ilişkili ülkede kısmen veya tamamen yürürlükte. Bunlar arasında Norveç (Hovik ve Hanssen, 2016) gibi Avrupa Ekonomik Alanı'na ait ülkeler; Türkiye (Demirbilek ve diğerleri, 2020) gibi AB üyesi adayları yer almaktadır. *bu konu*; ve Tuna Nehri Havzası'ndaki üç eyalet (Syed ve diğerleri, 2020, *bu konu*). AB katılım gereklilikleri, AB politikasının ulusötesi yayılımında güçlü bir kaldıraç olduğunu kanıtladı ve Demirbilek ve diğerleri (2020, *bu konu*) açıkladığı gibi, WFD bir istisna değildir. AB'ye katılımın zorlayıcı bağlamı, 2000'lerin başından bu yana Türkiye'nin WFD'nin önemli kurumsal özelliklerini benimsemesiyle sonuçlanmıştır; bunlar arasında nehir havzası bölgelerinin tanıtımı, nehir havzası yönetim planlaması, su kalitesi izleme ve kamu katılım süreçleri yer almaktadır. Yazarlar, Türk su politikasının bu 'Avrupalılaşmanın', AB ve Türk su aktörlerinin "araç seçim bölgelerinde" gerçekleşen bir sosyal öğrenme sürecine atfedilebileceğini savunuyorlar. Zaman içindeki etkileşimleri yoluyla, AB su politikası 'senaryoları' Türkiye'deki su politikası topluluğu tarafından benimsenmiştir.

Bununla birlikte, Türkiye deneyimi, ulusötesi politika yayılımının genellikle parça parça ve değişken olduğunu ortaya koymaktadır; bu ülke söz konusu olduğunda, WFD'nin bazı temel özellikleri ele alınmamıştır. Bu, örneğin, Türkiye'nin kıyı komşuları, özellikle AB dışındakiler için zorlu olduğu kanıtlanmış sınır ötesi su yönetimi için geçerlidir (Demirbilek ve diğerleri, 2020, *bu konu*). WFD normları yerleşik ulusal su yönetimi biçimleriyle karşılaştıkça, direktifin ilkelerinin seçici bir şekilde benimsenmesini ve bağlamsal olarak uyarlanmasını yansıtan eski ve yeninin karma kombinasyonları ortaya çıkıyor. Yazarlar, WFD'nin bu ve diğer katılım ülkelerinde daha etkili olduğunu kanıtlamak için, yayılma politikasının her ülkenin kültürel, sosyo-ekonomik ve kurumsal bağlamlarına göre uyarlanmasına daha fazla dikkat edilmesi gerektiğini savunuyorlar.

WFD'nin AB dışındaki etkisine odaklanan ikinci bir makale, AB Su Girişimi'nin (EUWI) beş küresel bölgedeki kaderini araştırıyor (Fritsch ve diğerleri, 2020, *bu konu*). EUWI, WFD'nin tanıtılmasından kısa bir süre sonra 2002 yılında Avrupa Komisyonu himayesinde kuruldu. Afrika, Çin, eski Sovyetler Birliği ülkeleri, Latin Amerika ve Akdeniz'de sürdürülebilir ve entegre su kaynakları yönetiminin teşvikiyle görevli bölgesel ortaklıklar ağı olarak kuruldu. AB'den ilham alan bu su politikası yayılım girişimi, WFD'yi potansiyel bir model olarak kullanmanın yanı sıra, daha geniş toplumsal refah ve kalkınma yardımı gündemlerini kapsayan sürdürülebilir kalkınma ve IWRM kavramlarından da yararlandı.

Kapsamı geniş, uygulaması esnek ve ilgili herkes için bağlayıcı olmayan EUWI, dünya çapında oldukça çeşitli şekillerde yorumlanmış ve uygulanmıştır. Fritsch ve diğerleri (2020, *bu konu*) EUWI'nin pratikteki üç tezahürü arasında ayırım yapar: su teknolojisine yatırımlara odaklanan ekonomik bir tezahür (Çin'deki gibi), erişim, eşitlik ve katılım sorularına öncelik veren sosyal bir tezahür (Afrika'daki gibi) ve WFD'de (Akdeniz ülkeleri) en çok yankı bulan çevresel bir tezahür. Beş bölgesel ortaklık arasında bilgi ve beceri transferi derecesi de büyük ölçüde değişmiştir. EUWI içindeki bu farklılaşmanın arkasındaki temel faktör, AB su politikasına yakınlıkla ilişkilendirilen siyasi ve ekonomik entegrasyon teşviki olmuştur. Bu, Doğu Avrupa, Orta Asya ve Akdeniz'deki ortaklıklarda en güçlüydü, ancak Afrika, Çin ve Latin Amerika ile ortaklıklarda yoktu. Bu, ulusötesi su politikası yayılımının uluslararası ilişkilerin daha geniş, yabancı güçlerine ne kadar bağımlı olabileceğini göstermektedir. AB'nin gelecekte kendi su politikası normlarını ihraç etmeye çalışırken kendi çıkarları ve beklentileri - ve ortaklarının çıkarları ve beklentileri - konusunda daha öz-yansıtıcı olması gerektiğini öne sürmektedir (Fritsch ve diğerleri, 2020, *bu konu*).

BENNSUBAYLIK

Kanunun harfine ve ruhuna uymak iki ayrı şeydir. Geçtiğimiz 20 yıl boyunca, WFD'nin uygulanmasına yönelik uygulamalar, Avrupa yasa koyucularının onurlu niyetlerinin, direktifin ruhuyla uyuşmayan yorumlar veya şartnameler tarafından baltalandığı çok sayıda durumu ortaya çıkardı. Bu, orijinal metnin kapsayıcı ve belirsiz doğası göz önüne alındığında belki de kaçınılmazdı. WFD her türlü su kütlesini, kirleticiyi, değişikliği, kullanımı ve aracı kapsadığından, ayrıntılara fazla yer yoktu. Üye devletler, bölgesel farklılıkları yansıtacak şekilde kendi şartnamelerini geliştirmeye teşvik edildiler. Ortaya çıkan sorun, basitçe 'şeytan ayrıntıda gizlidir' (Jager vd., 2016; Voulvoulis vd., 2017) değildi; daha endişe verici olanı, uygulamayı ulusal (kurumsal) gerçeklere göre ayarlama özgürlüğü, WFD'nin muhalifleri ve şüpheleri için muafiyetler, uzatmalar ve istisnalar için lobi faaliyetlerinde bulunma alanı yarattı. Elbette, üye devletler WFD'nin çevresel hedeflerini karşılamaya yakın olsaydı bu endişe verici olmazdı. Ancak çok sayıda yazarın da belirttiği gibi, bu durum nadiren böyledir (Phillips, 2014; EEA, 2018; Bouleau ve diğerleri, 2020, *bu konu*; Macháč ve diğerleri, 2020, *bu konu*).

Bu Özel Sayı'daki makalelerin birçoğunda WFD'nin ruhuna ve bazen de harfine aykırılık ele alınmıştır. Sıkça bahsedilen bir faktör, üye devletlerin çıkarları ve güdülleri ile Avrupa Komisyonu'nun çıkarları ve güdülleri arasındaki ikiliktir. Martínez-Fernández ve diğerleri (2020, *bu konu*) İspanya ve Portekiz'de direktifin doğru ve kapsamlı bir şekilde uygulanması için siyasi iradenin eksikliğini vurgulamaktadır, orada iyi su yönetimi algısını değiştirmesine rağmen. Bouleau ve diğerleri (2020, *bu konu*) Fransa'da her zamanki gibi iş yapma biçimini değiştirmeye yönelik sınırlı iradeyi ve o ülkedeki geleneksel su kaynakları yönetim uygulamalarının inatçılığını vurgular. Buna karşılık, Zingraff-Hamed ve diğerleri tarafından sunulan uzman anketi (2020, *bu konu*) ulusal siyasi iradeyi WFD'nin uygulanmasındaki temel darboğaz olarak görüyor.

Başka bir direnç kaynağı, sonunda beklenen sonuçları vermeyen belirli WFD uygulama adımlarının veya araçlarının sorunlu performansında gizlidir. Rimmert ve diğerleri (2020, *bu konu*) nehir havzası planlamasında zorunlu vatandaş katılımının WFD hedeflerine ulaşılmasına yardımcı olacağı yönündeki saf varsayımı eleştirmektedir. Beş ülke uzmanının katıldığı bir ankete dayanarak, planlamacıların sınırlı kaynaklarının çoğunu nehir havzası planlarının nihai versiyonu üzerinde önemli bir etkisi olması muhtemel olmayan katılım faaliyetleri için teknik prosedürleri yerine getirmeye odaklamak zorunda oldukları sonucuna varmışlardır. Martínez-Fernández ve diğerleri (2020, *bu konu*) katılımcı süreçlerin, mevcut su kullanım uygulamalarını sürdürme konusunda çıkarı olan lobi gruplarının (çiftçiler, altyapı geliştiricileri veya hidroelektrik sağlayıcıları gibi) temsilcileri tarafından yönetilebileceğini ve birçok durumda yönetildiğini göstermektedir. Albiac ve diğerleri (2020, *bu konu*) ve Bouleau ve diğerleri (2020, *bu konu*) su yöneticilerinin daha önceki Nitrat Direktifi ve diğer su kirliliği düzenlemelerini uygulama deneyimlerinden, özellikle tarımdan kaynaklanan noktasal olmayan kirlilik kaynakları açısından, fazla bir şey öğrenmediklerini savunuyorlar. AB tarım ve su politikaları arasındaki uyumsuzluk, birçok makalede tekrar eden ve kalıcı bir temadır (örneğin Zingraff-Hamed ve diğerleri, 2020, *bu konu*). Albiac ve arkadaşlarına göre. (2020, *bu konu*), su kullanımının kirlüten öder ilkesi ve çevresel ve kaynak maliyetleri açısından fiyatlandırılması birçok kullanım alanı ve bazı ulusal bağlamlarda oldukça zordur.

Son olarak Linton ve Krueger (2020, *bu konu*) WFD uygulama eksikliklerinden kaynaklanan hayal kırıklığını direktifin ontolojik yanılgısının bir ifadesi olarak yorumluyorlar. Suyu insan boyutlarından bağımsız olarak ele alarak ve su kütlelerinin idealize edilmiş (ve ulaşılamaz) doğal durumuna ulaşmayı amaçlayarak WFD'nin başarısızlığa mahkum olduğunu savunuyorlar. Bu ontolojik sorunun kanıtı olarak, WFD'nin normlarından sapmalar, yaygın uyumsuzluk ve beklenen gelecekteki muafiyetleri sunuyorlar. Bu bakış açısından itaatsizlik, kapsamlı ancak uygulanamaz mevzuatın güvenilirliğinin ve meşruiyetinin olmamasından kaynaklanmaktadır.

Bu Özel Sayının konuk editörleri olarak, dahil edilmek üzere seçilen makalelerin eleştirel ancak yapıcı tonunu memnuniyetle karşılıyoruz. Birlikte, WFD'nin çok yönlü yönleri hakkında son teknoloji araştırmaları sunuyorlar.

Son 20 yıldaki performans. Sadece yeni bir bakış açısı sağlamakla kalmayıp, aynı zamanda WFD'nin üçüncü ve son döngüsüne yaklaşırken daha iyi çalışmasını sağlamanın yollarıyla mücadele eden akademideki ve dışındaki kişilere yardımcı bir yönelim de sağlayacaklarından eminiz.

ATEŞEKKÜRLER

Yazarlar, bu Özel Sayıyı derleme daveti ve derginin geliştirilmesi boyunca verdikleri yardım ve tavsiyeler için dergi editörlerine teşekkür etmek isterler.

RKAYNAKLAR

- Albrecht, J. 2016. Taşkınlar Yasası kapsamında kamu katılımını etkili bir şekilde koordine etmek için yasal çerçeve ve kriterler Direktif ve Su Çerçeve Direktifi: Avrupa gereklilikleri ve Alman mevzuatına geçiş. *Çevre Bilimi ve Politikası* 55(2): 368-375.
- Aykut, SC ve Dahan, A. 2014. La gouvernance du changement climatique. Gerçekliğin Anatomisi. İçinde Pestre, D. (Ed.), *Gouverner le progrès et ses dégâts*, s. 97-132. Paris: La Découverte.
- Borja, A.; Elliott, M.; Carstensen, J.; Heiskanen, A.-S. ve van de Bund, W. 2010. Denizcilik yönetimi – Doğru bir Avrupa Deniz Stratejisi Çerçevesi ve Su Çerçeve Direktiflerinin entegre bir şekilde uygulanması. *Deniz Kirliliği Bülteni* 60(2): 2175-2186.
- Carvalho, L.; Mackay, EB; Cardoso, AC; Baattrup-Pedersen, A.; Birk, S.; Blackstock, KL; Borics, G.; Borja, A.; Feld, CK; Ferreira, MT; Globevnik, L.; Grizzetti, B.; Hendry, S.; Hering, D.; Kelly, M.; Langaas, S.; Meissner, K.; Panagopoulos, Y.; Penning, E.; Rouillard, J.; Sabater, S.; Schmedtje, U.; Spears, BM; Venohr, M.; van de Bund, W.; Lyche Solheim, A. 2019. Avrupa'nın sularının korunması ve restore edilmesi: Su Çerçeve Direktifinin gelecekteki kalkınma ihtiyaçlarının analizi. *Toplam Çevre Bilim* 658: 1228-12238.
- Challies, E.; Newig, J.; Kochskamper, E. ve Jager, NW 2017. Yönetim değişikliği ve yönetim öğrenimi Avrupa: Çevre politikasının uygulanmasında paydaş katılımı. *Politika ve Toplum* 36 (2): 288-303.
- de Carlo, L. 2020. Çevrenin korunması için müzakereler, konserler ve girişimler – Tr Laurent Mermet'in hatırası. *Müzakereler* 33(1): 25-40.
- Avrupa Komisyonu. 2019a. İkinci Nehir Havzası Yönetim Planlarına Avrupa Genel Bakışı. 5. Su Çerçeve Direktif Uygulama Raporu. Brüksel, Belçika. SWD(2019) 30 final.
- Avrupa Komisyonu. 2019b. Su Çerçeve Direktifi, Yeraltı Suyu Direktifi'nin uygunluk kontrolü, Çevre Kalite Standartları Direktifi ve Taşkın Direktifi. Brüksel. 10.12.2019. SWD(2019) 439 final.
- Avrupa Komisyonu. 2019c. Komisyon'un Avrupa Parlamentosu ve Konsey'e sunduğu rapor Su Çerçeve Direktifi (2000/60/EC) ve Taşkın Direktifi'nin (2007/60/EC) uygulanması. Brüksel: Avrupa Komisyonu.
- Avrupa Komisyonu. 2020. Avrupa Parlamentosu ve Konseyinin 25 Mayıs 2020/741 sayılı Tüzüğü 2020 Suyun yeniden kullanımına ilişkin asgari gereklilikler. *Avrupa Toplulukları Resmi Gazetesi*, 05.06.2020, L 177/32.
- Avrupa Topluluğu (EC). 2000. Avrupa Parlamentosu ve Konseyinin 23 Ekim 2000/60/EC sayılı Direktifi 2000 Su politikası alanında Topluluk eylemi için bir çerçeve oluşturulması. *Avrupa Toplulukları Resmi Gazetesi*, 22.12.2000, L 327/1-72.
- Avrupa Çevre Ajansı (AÇA). 2018. Avrupa Suları. Durum ve baskıların değerlendirilmesi 2018. www.eea.europa.eu/publications/state-of-water
- Foster, N.; Ison, R.; Blackmore, C. ve Collins, K. 2019. Sistemsel işbirliği yoluyla müzakereli politika analizini yeniden ele almak Soruşturma: İngiltere'de Su Çerçeve Direktifinin uygulanmasından elde edilen bazı deneyimler. *Politika Çalışmaları* 40: 510-533.
- Giakoumis, T. ve Voulvoulis, N. 2018. AB su politikasının Su Çerçeve Direktifine doğru geçişi Entegre Nehir Havzası Yönetimi. *Çevre Yönetimi* 62: 819-831.

- Hassler, B.; Blažauskas, N.; Ahmak.; Luttmann, A.; Morf, A.; Piwowarczyk, J.; Saunders, F.; Stalmokaitė, I.; Strand, H. ve Zaucha, J. 2019. Yeni nesil AB direktifleri, sürdürülebilirlik ve Baltık Denizi deniz mekansal planlamasında ulusötesi koordinasyonun rolü. *Okyanus ve Kıyı Yönetimi* 169: 254-263.
- Hovik, S. ve Hanssen, GS 2016. AB Su Çerçeve Direktifinin Norveç'te Uygulanması: Boşluğu Kapatmak Su yönetim ağları ile seçilmiş konseyler arasında? *Çevre Politikası ve Planlama Dergisi* 18(4): 535-555.
- Hrabanski, M. ve Pesche, D. 2016. *Hükümetlerarası Biyoçeşitlilik ve Ekosistem Hizmetleri Platformu (IPBES): Biyolojik çeşitliliğin korunması ve yönetilmesi zorluğunun üstesinden gelmek*. Routledge.
- Jager, N.; Challies, E.; Kochskämper, E.; Newig, J.; Benson, D.; Blackstock, K.; Collins, K.; Ernst, A.; Evers, M.; Feichtinger, J.; Fritsch, O.; Gooch, G.; Grund, W.; Hedelin, B.; Hernández-Mora, N.; Hüesker, F.; Huitema, D.; Irvine, K.; Klink, A.; Lange, L.; Loupsans, D.; Lubell, M.; Maganda, C.; Matczak, P.; Parés, M.; Saarikoski, H.; Slavíková, L.; van der Arend, S. ve von Korff, Y. 2016. Avrupa su yönetişimini dönüştürmek mi? 13 üye ülkede AB Su Çerçeve Direktifi kapsamında katılım ve nehir havzası yönetimi. *su* 8(4): 156, www.mdpi.com/2073-4441/8/4/156
- Kaika, M. ve Page, B. 2003. AB Su Çerçeve Direktifi: Bölüm 1. Avrupa politika yapımı ve değişen Lobiciliğin topografyası. *Avrupa Çevre* 13: 314-327.
- Phillips, G. 2014. Avrupa Su Çerçeve Direktifinin uygulanmasına yönelik ilerleme (2000-2012). *Su Ekosisteminin Sağlığı ve Yönetimi* 17(4): 424-436.
- Rutt, RL; Myers, R.; Ramcilovic-Suominen, S. ve McDermott, C. 2018. FLEGT: Başka bir 'ormancılık çılgınlığı' mı? *Çevre Bilimi ve Politikası* 89: 266-272.
- Voulvoulis, N.; Arpon, KD ve Giakoumis, T. 2017. AB Su Çerçeve Direktifi: Büyük beklentilerden Uygulamada sorunlar var. *Toplam Çevre Bilim* 575: 358-366.

TMAKALELERİ ŞARTLAR ALTINDA DAĞITILMAKTADIR. CREATİF COMMONS LAR AİTRİ BÜSYON-NAÇIK TİCARİ-STAVŞANABEĞENMEK TİCARİ
L BENAYAN HERHANGİ BİR KULLANIMA İZİN VEREN SANSİ, DAĞITIM, VE HERHANGİ BİR ORTAMDA ÜRETİM, ORJİNALİ SAĞLANMIŞTIR
ASeor(s) VE KAYNAK GÖSTERİLMİŞTİR. SE.E. [HTTPS://CREATİFCOMMONS.ORG/LİSANSLAR/İLE-Kuzey Karolina-Güney Afrika/3.0/FR/TAPU.TR](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/fr/)

